

Vi har så arbejdet en model ind i aftalen, der jo gør, at kommunerne kan være mindre, også mindre end 20.000, i det nye landskab, hvis de vælger at være det på en række betingelser, som nærmere er skitseret, og som alle her i debatten kender.

Man er så blevet overrasket, nogle i forligskredsen sikkert positivt, vi er nu ikke helt så overraskede, over, at der er kommuner, som allerede i dag ligger på den gode side af det, Strukturkommissionen jo mener er anbefalelsesværdigt i forhold til, hvordan man driver en kommune optimalt. Man mener, at de alligevel bør være meget større, fordi der kommer andre hensyn ind end det at drive en kommune så optimalt som muligt.

Vi har vedtaget, at det her bør bygge på frivillighed, det bør komme nedefra, og derfor er vi modstandere af, at vi af den grund lægger maksimums størrelser ind. Vi kan også se nogle steder, hvor det vil være praktisk urimeligt for en lille kommune, der ikke kan få lov til at være sammen med en større kommune, hvis den lille kommune rent faktisk ønsker det, at vi havde lagt sådan en grænse ind.

Det er en politisk tilkendegivelse, vi ønsker at komme med og også bruge debatten i dag til at komme med.

Så vil jeg lige nævne et par politiske områder, som jo bestemmer sig i fokus og også bør være det i forbindelse med strukturreformen og debatten her, og som måske også rækker lidt ud over det, som SF så direkte har sat til debat – men alligevel.

Et af de vigtigste elementer i at lave en strukturreform er altså, at borgerne får en bedre service. Det at ændre strukturen er jo ikke et mål i sig selv, det er jo et middel til at sikre, at på alle de områder, hvor vi politikere har ansvaret for at levere offentlig service til befolkningen, gør vi det så godt som overhovedet muligt.

Strukturen kan aldrig være et mål i sig selv. Det kan man somme tider få fornemmelsen af, når man hører debatten om en strukturreform, og det tager vi afstand fra. Det er alene et middel.

Et af de områder, hvor det jo er meget, meget væsentligt, at vi leverer en optimal service, er på sundhedsområdet. Det er jo helt, helt afgørende, at vi får et system, hvor vi i langt højere grad gennemtænker forebyggelse, behandling og genoptræning, altså hvor vi skaber en incitamentsstruktur, der gør, at når man har en borger,

der kommer i klemme, så handler man, og de myndigheder, som har ansvaret for at der handles, har en umiddelbar interesse, også fordi de kunne blive ramt på pengepungen, i at gøre den optimale indsats. Det er jo derfor, vi har været stærke tilhængere af et system, hvor kommunerne også får et større medansvar, altså en direkte betaling, der gør, at kommunen kan se en større interesse i at iværksætte forebyggelse, men også, når patienten kommer tilbage fra f.eks. et sygehusophold, i at iværksætte en ordentlig genoptræning, en genoptræning, der starter fra dag et.

Hvis kommunen ikke leverer den, og personen her må tilbage på sygehuset, så er det jo altså også kommunekassen, der kommer til at blive bonet for det. Det er vores målsætning med det her at få et system i vores offentlige velfærd, der i langt højere grad tager hånd om den enkelte og sætter den enkelte i centrum for behandlingen.

Et andet område, der jo ligger lige for, er det sociale område, hvor vi har fundet en model, der gør, at kommunen skal se en langt større helhed i forhold til den her person, der nu altså har et behov for hjælp, ved at tænke familien ind som en ressource, tænke netværket ind som en ressource, men hvor kommunen, fordi sådan vil det jo være, på nogle områder selvfølgelig er for lille til at have den faglige ekspertise, der er tilstrækkelig.

Derfor skal der opbygges et landsdækkende videntcenter, en videntcenterorganisation, der gør, at den enkelte kommune kan gå et sted hen og få den faglige ekspertise til den her person, der har hjælp behov. Det skal også være sådan, at de pårørende eller den enkelte selv har mulighed for at komme et sted hen og finde ud af, om kommunen nu gør det godt nok.

Ofte vil den institution, den enkelte har behov for at blive hjulpet på, jo ikke ligge i kommunen. Man er ligesom fokuseret på de institutioner, som beliggenhedskommunen så overtager, men ofte vil det jo ikke være den institution, der er den rigtige for den her borger. Der drejer det sig selvfølgelig om at sikre, at kommunen har en interesse i, at borgeren kommer det rigtige sted hen og får den rigtige hjælp, at der er et andet sted, man kan gå hen dels at klage sin nød, dels få hjælp til at blive udredt, så man ved, om man får det rigtige tilbud. Målet er jo, at de her udsatte grupper skal have en bedre behandling end den, vi tilbyder i dag. Det er vores absolutte målsætning.